ज०म० मितमित्यादि। मितं अल्पाक्षरं अर्थावगाढं तां सीतां हनूमान् मुदा हर्षेण युक्तः अवदत् कथितवान् किमित्याह अरं शीघ्रं हे देवि रघुवृषभसकाशं रामसमीपं माल्यवन्तं पर्व्वतं प्रकाशं प्रकटं यामि तव विदितविषादो ज्ञातावसादः दृष्टकृत्स्नामिषादः वीक्षिताशेषनिशाचरः आमिषं मांसमदन्तीति कर्म्मण्यण् वासरूपोऽस्त्रियामिति वचनात् अदोनन्नदृति विट्प्रत्ययेनाणोविकल्पेन बाधनात् श्रियं शोभां अनिशमवन्तं रक्षन्तं पर्व्वतं। मध्यान्तयमकमिति पादस्य मध्ये अन्ते च यमितत्वात्॥ १७॥

भ० मितमित्यादि। हनूमान् मुदा हर्षेण मितमल्पाक्षरमुदारं गभीरार्थं तां अवदत् किमित्याह हे देवि अरं शीघ्रं रघुवृषभस्य रघुश्रेष्ठस्य सकाशं समीपं माल्यवन्तं पर्व्वतं प्रकाशं यथास्यात्तथा यामि तव विदितो ज्ञातो विषादो येन विषादस्य नित्यसापेक्षत्वात् समासः दृष्टः कृत्स्नः सकल आमिषादो राक्षसो येन स तथा अनिशं सततं श्रियं शोभामवन्तं रक्षन्तं माल्यवन्तं नाम पर्व्वतं। मध्यान्तयमकमिति मध्यान्तपादयोर्यमितत्वात्। मालिनीवृत्तं॥ १७॥

उदपतद्दियदप्रगमः परैरुचिरमुन्नतिमत्पृथुसत्ववत्। रुचिरमुन्नतिमत्पृथुसत्ववत्प्रतिविधाय वपुर्भयदं द्विषां॥ गर्भयमकं॥ १८॥